

**வேத இலக்கியத்தில் சூரியனின் ஏழு குதிரைகளும் சப்த சந்த
மரபும்: காயத்ரியை மையமாகக் கொண்ட இந்திய அறிவு, மொழி**

மற்றும் பண்பாட்டுக் குறியீடுகளின் ஆய்வு

**The Seven Horses of the Sun and the Sapta Chanda Tradition in Vedic Literature: A Study
of Indian Knowledge, Language and Cultural Symbols Centred on Gayatri**

முனைவர் தெ. கீதா^{1*}, திருமதி ப. கௌசல்யா², முனைவர் வெ. ச. சீனிவாசன்³

¹ இளங்கலை தமிழ்த்துறைத் தலைவர், வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி, திண்டிவனம், ஈரோடு-12

Email: pgeethaprabhu7@gmail.com

² உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, யுனெஸ்கோ கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோவை

Email: kowsink1997@gmail.com

³ நிர்வாக அதிகாரி, நந்தா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), ஈரோடு.

Email: srivc2345@gmail.com

***Corresponding author:** முனைவர் தெ. கீதா, pgeethaprabhu7@gmail.com

ORCID iD: Author 1: <https://orcid.org/0009-0009-3799-0697>; Author 2: <https://orcid.org/0009-0007-9510-3254>; Author 3: <https://orcid.org/0009-0008-9926-7982>

DOI: <https://doi.org/10.63300/tm10sp072026.01>

Abstract

The Rigveda describes the Sun as travelling across the sky in a chariot drawn by seven horses (Rigveda 1.50.8–9). In the later Indian tradition, these seven horses are said to be called by the names of the seven Vedic metres — Gayatri, Ushnih, Anushtubh, Brihati, Pankti, Trishtubh and Jagati. This study primarily raises a historical-philological question: is this naming tradition truly found in the Rigveda itself, or did it emerge as an explanatory layer in later texts? On the basis of a comparison of the primary texts, the study establishes that the Rigveda mentions only seven unnamed horses/mares of the Sun's chariot (1.50.8–9; 1.164); that the Atharvaveda (19.21.1) separately lists the seven metres; but that a clear statement directly linking the horses with the metre names is found only in the Vishnu Purana (2.8.7), the Bhagavata Purana (5.21.15) and the commentarial tradition on Mayura's Suryashataka (Quackenbos, 1917). After clarifying this historical stratification, the study, centred on the Gayatri mantra (Rigveda 3.62.10), examines the phonetic/metrical structure of the seven-metre system, the broader Indo-European context of solar symbolism (Mallory & Adams, 1997; West, 2007), and the cultural symbolism of the number seven. Finally, it offers a typological comparison with the Tamil prosodic tradition — without claiming any direct historical connection.

Keywords: Rigveda; Sapta Chanda; Gayatri; Sun; seven horses; Vishnu Purana; Vedic prosody; Indian Knowledge Systems; comparative mythology

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சூரியன் ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் வானில் பயணிப்பதாக ரிக் வேதம் விவரிக்கிறது (ரிக் வேதம் 1.50.8-9). பிற்கால இந்திய மரபில், அவ்வேழு குதிரைகளும் ஏழு வேத சந்தங்களின் பெயரால் - காயத்ரி, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், பிருஹதி, பங்க்தி, திருஷ்டுப், ஜகதி என - அழைக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த ஆய்வு முதன்மையாக ஒரு வரலாற்று-பாடவியல் (philological) கேள்வியை எழுப்புகிறது: இப்பெயரிடல் மரபு உண்மையிலேயே ரிக் வேதத்திலேயே காணப்படுகிறதா, அல்லது அது பிற்கால உரைகளின் விளக்க அடுக்காகத் தோன்றியதா? மூலநூல் ஒப்பீட்டின் அடிப்படையில், இவ்வாய்வு நிறுவுவது என்னவெனில் - ரிக் வேதம் சூரியனின் தேரில் ஏழு பெயரிடப்படாத குதிரைகள்/பெண் குதிரைகள் இருப்பதை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது (1.50.8-9; 1.164); அதர்வண வேதம் (19.21.1) ஏழு சந்தங்களைத் தனியாகப் பட்டியலிடுகிறது; ஆனால் குதிரை-சந்தப் பெயர்களை நேரடியாக இணைக்கும் தெளிவான அறிவிப்பு விஷ்ணு புராணம் (2.8.7), பாகவத புராணம் (5.21.15), மற்றும் மயூரனின் சூர்யசதக உரை மரபில் (Quackenbos, 1917) மட்டுமே காணப்படுகிறது. இவ்வரலாற்று அடுக்கீட்டைத் தெளிவுபடுத்திய பின்னர், இவ்வாய்வு காயத்ரி மந்திரத்தை (ரிக் வேதம் 3.62.10) மையமாகக் கொண்டு, சப்த சந்த அமைப்பின் ஒலியியல்/யாப்பியல் கட்டமைப்பையும், சூரியக் குறியீட்டின் இந்தோ-ஐரோப்பியப் பரந்த சூழலையும் (Mallory & Adams, 1997; West, 2007), எண் ஏழு எனும் பண்பாட்டுக் குறியீட்டையும் ஆராய்கிறது. இறுதியாக, தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபுடன் ஒரு typological ஒப்பீட்டு நோக்கையும் - வரலாற்று ரீதியிலான நேரடித் தொடர்பைக் கூறாமல் - முன்வைக்கிறது.

முக்கியச் சொற்கள்: ரிக் வேதம்; சப்த சந்தம்; காயத்ரி; சூரியன்; ஏழு குதிரைகள்; விஷ்ணு புராணம்; வேத யாப்பியல்; இந்திய அறிவு மரபு; ஒப்பீட்டு புராணவியல்

1. முன்னுரை

வேத இலக்கியத்தில் சூரியன் (சூர்ய) ஒளியின் மூலமாகவும், அண்டத்தின் கண்ணாகவும், ரிதம் (ருதம்) எனும் அண்டவியல் ஒழுங்கின் காவலனாகவும் போற்றப்படுகிறான். ரிக் வேதத்தின் பல சூக்தங்களில் சூரியன் ஒரு தேரில் வானில் பயணிப்பவனாகச்

சித்தரிக்கப்படுகிறான்; அத்தேரைப் பூட்டியிருப்பவை ஏழு குதிரைகள் அல்லது ஏழு பெண் குதிரைகள் (haritah/sundhyuvah) என விவரிக்கப்படுகின்றன. காலப்போக்கில், இந்திய அறிவு மரபில் இக்குறியீடு விரிவடைந்து, ஒவ்வொரு குதிரையும் ஒரு குறிப்பிட்ட வேத சந்தத்தின் பெயரால் அறியப்படுவதாகக் கூறப்படலாயிற்று. இன்று பெரும்பாலான பிரபல எழுத்துகள், இணையதளக் கட்டுரைகள், மற்றும் உரையாடல் மரபுகள் இதை ஒரே தொடர்ச்சியான உண்மையாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றன - "ரிக் வேதமே ஏழு குதிரைகளுக்குக் காயத்ரி, பிருஹதி என்று பெயரிட்டுள்ளது" என்ற வாசகம் அடிக்கடி காணப்படுகிறது.

இவ்வாய்வு இத்தகைய எளிமைப்படுத்தலை மறுபரிசீலனை செய்கிறது. மூல நூல்களை நேரடியாக ஒப்பிடும்போது தெளிவாகத் தெரிவது என்னவெனில், ரிக் வேதம் சூரியனின் தேரில் ஏழு குதிரைகள்/பெண் குதிரைகள் இருப்பதை மட்டுமே கூறுகிறது (1.50.8-9); அவற்றுக்குத் தனித்தனிப் பெயர்களை - சந்தங்களின் பெயர்களை - இடவில்லை. அச்சிறப்புப் பெயரிடல், அதாவது குதிரைகள் ஒவ்வொன்றும் காயத்ரி, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், பிருஹதி, பங்க்தி, திருஷ்டுப், ஜகதி என்ற ஏழு சந்தங்களின் பெயரால் அழைக்கப்படுவது, தெளிவாக முதன்முறையாகத் தோன்றுவது பிற்கால புராண இலக்கியத்தில் - விஷ்ணு புராணம் (2.8.7) மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து பாகவத புராணம் (5.21.15) ஆகியவற்றில் மட்டுமே (Wilson, 1840; Bhaktivedanta Swami Prabhupada, 1975). இவ்வேதம் → பிற்கால விளக்க மரபு என்ற வரலாற்று அடுக்கீட்டையே இவ்வாய்வு தன் மையக் கண்டுபிடிப்பாகவும், ஆய்வுச் சிறப்பம்சமாகவும் (originality) முன்வைக்கிறது.

இத்தலைப்பின் ஆய்வுச் சிறப்பு என்னவெனில், "ஏழு குதிரைகள் → ஏழு சந்தங்கள் → காயத்ரி → சூரியக் குறியீடு → ஒலி/யாப்பு அமைப்பு → இந்திய அறிவு மரபு" என்ற தெளிவான ஆய்வு வடிவமைப்பு (research framework) கிடைப்பதுதான். இவ்வடிவமைப்பு ஒரு புராணக்குறியீட்டை மொழியியல் யாப்பமைப்புடன், அண்டவியல் சிந்தனையுடன், இறுதியில் பண்பாட்டு எண் குறியீட்டுடன் இணைக்கும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த பகுப்பாய்வுப் பாதையை வழங்குகிறது. இக்கட்டுரை இப்பாதையைப் பின்பற்றி, ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் மூலநூல் மற்றும் இரண்டாம்நிலை ஆய்வேட்டு ஆதாரங்களை மேற்கோள் காட்டி முன்வைக்கிறது.

Fig 1: வேத இலக்கியத்தில் சூரியக் குறியீட்டின் பரிணாமம்

இப்படம் ரிக் வேத காலத்திற்கும் பிற்கால புராண காலத்திற்கும் இடையேயான சூரியனின் தேர் உருவக மாற்றத்தை விளக்குகிறது. ரிக் வேதத்தில் 'ஏழு குதிரைகள்' பற்றிய குறிப்பு மட்டுமே உள்ள நிலையில், பிற்கால புராணங்களில் அவை காயத்ரி, திருஷ்டிப் போன்ற ஏழு வேத சந்தங்களின் பெயர்களால் அழைக்கப்படும் மரபு உருவான வரலாற்று அடுக்கீட்டு முறையை இது தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

2. ஆய்வு நோக்கங்களும் கேள்விகளும்

இவ்வாய்வு பின்வரும் நோக்கங்களை முன்வைக்கிறது:

- சூரியனின் ஏழு குதிரைகள் பற்றிய குறிப்பு ரிக் வேதத்தில் எவ்வாறு காணப்படுகிறது என்பதை மூலநூல் அடிப்படையில் ஆராய்தல்.
- ஏழு வேத சந்தங்களின் இலக்கண/எழுத்தெண் அமைப்பை அதர்வண வேதம் (19.21.1) அடிப்படையில் விவரித்தல்.
- குதிரை-சந்தப் பெயரிடல் மரபு எந்தக் கால கட்டத்தில், எந்த நூல்களில் முதன்முறையாகத் தெளிவாகத் தோன்றுகிறது என்பதை வரலாற்று அடுக்கீட்டு முறையில் நிறுவுதல்.

- காயத்ரி மந்திரத்தை (3.62.10) மையமாகக் கொண்டு, சந்தம்-மந்திரம்-சூரியன் என்ற முக்கோண உறவை ஆராய்தல்.
- சப்த சந்த அமைப்பின் ஒலியியல்/யாப்பியல் பரிமாணத்தை, எண் ஏழு எனும் பண்பாட்டுக் குறியீட்டுடன் இணைத்து விளக்குதல்.
- தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபுடன் ஒரு கவனமான, typological ஒப்பீட்டு நோக்கை முன்வைத்தல் - வரலாற்று ரீதியிலான நேரடித் தொடர்பைக் கூறாமல்.

இந்நோக்கங்களின் அடிப்படையில் மூன்று முக்கிய ஆய்வுக் கேள்விகள் எழுகின்றன:

(அ) ரிக் வேதத்தில் குதிரைகளுக்குச் சந்தப் பெயர்கள் நேரடியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளனவா? (ஆ) அப்பெயரிடல் மரபு வரலாற்று ரீதியில் எப்போது, எந்நூல் மூலம் தோன்றியது? (இ) இப்பெயரிடல் மரபு இந்திய மொழி-பண்பாட்டு அறிவு அமைப்பில் என்ன செயல்பாட்டைச் செய்கிறது?

3. ஆய்வு முறையியல்

இவ்வாய்வு ஒரு பாடவியல்-வரலாற்று (philological-historical) ஒப்பீட்டு முறையைப் பின்பற்றுகிறது. முதற்கட்டமாக, ரிக் வேதம் மற்றும் அதர்வண வேதத்தின் மூலச் சூத்தங்கள் (சம்ஸ்கிருத மூலம் மற்றும் Griffith, 1896; Griffith, 1895; Jamison & Brereton, 2014 ஆகியோரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள்) நேரடியாக ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. இரண்டாம் கட்டமாக, பிற்கால புராண நூல்களான விஷ்ணு புராணம் (Wilson, 1840) மற்றும் பாகவத புராணம் (Bhaktivedanta Swami Prabhupada, 1975) ஆகியவற்றின் தொடர்புடைய பகுதிகள் ஒப்பிடப்படுகின்றன. மூன்றாம் கட்டமாக, மயூரனின் சூர்யசதக உரை மரபு (Quackenbos, 1917) பரிசோதிக்கப்படுகிறது, இது காவிய/உரை மரபில் இப்பெயரிடல் எவ்வாறு பரவியது என்பதைக் காட்டுகிறது. நான்காம் கட்டமாக, சிற்பக் கலை வரலாற்றுச் சான்றுகள் (பாஜா குகைகள், போதகயா, கொணார்க் சூரியக் கோயில்) குறியீட்டு உருவாக்கத்தின் இணைச் சான்றுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இறுதியாக, ஒரு கவனமான ஒப்பீட்டுப் பகுதி தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபை - தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் அடிப்படையில் - typological ஒப்பீட்டிற்காக மட்டும் அறிமுகப்படுத்துகிறது.

இம்முறையியலின் மையக் கொள்கை என்னவெனில், ஒரு குறியீடு அல்லது கருத்து பிற்கால நூலில் காணப்படுவதை, அது மூல வேத நூலிலேயே இருந்ததாகக் கருதிவிடக் கூடாது என்பதே. ஒவ்வொரு மேற்கோளும் அது எடுக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட நூல், அத்தியாயம், வசனம் என்ற அளவில் துல்லியமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது; இதன் மூலம் வாசகர் ஒவ்வொரு உரிமைகோரலையும் அதன் மூல ஆதாரத்துடன் சரிபார்க்க முடியும்.

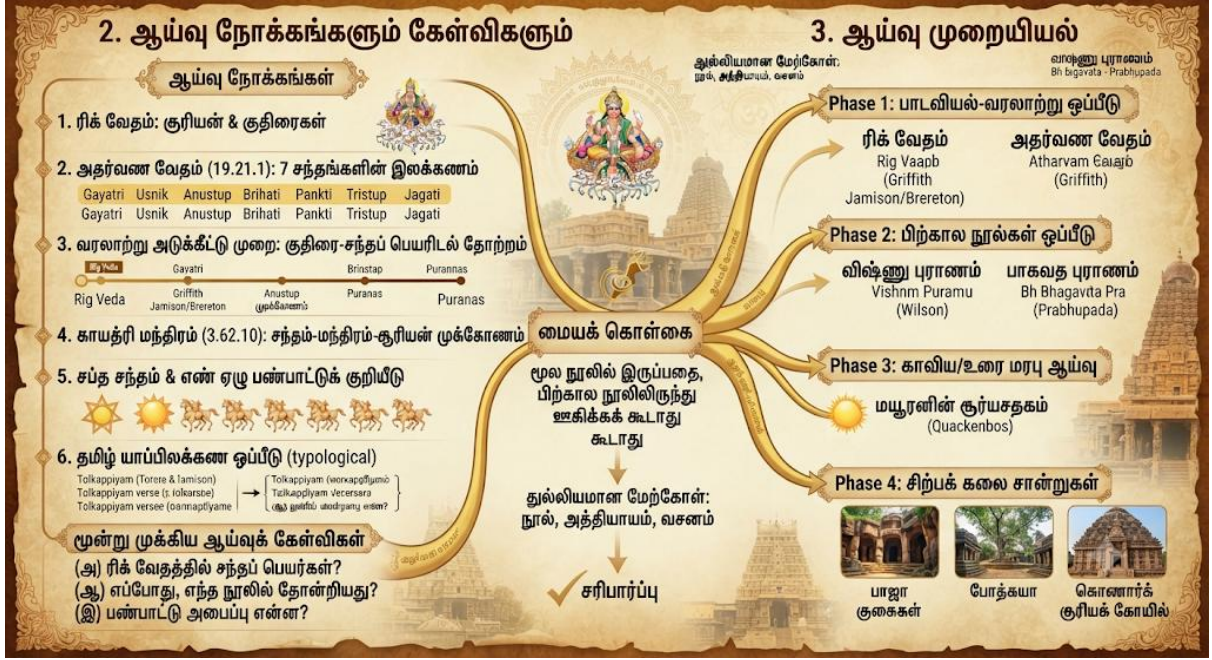

Fig 2: ஆய்வு நோக்கங்களும் முறையியலும்

இப்படம் ரிக் மற்றும் அதர்வண வேதங்களின் அடிப்படையில் சூரியனின் குதிரைகள் மற்றும் சந்தங்களின் தொடர்பை ஆராயும் ஆய்வின் நோக்கங்களையும், வரலாற்று, பாடவியல் மற்றும் ஒப்பீட்டு முறையியலையும் விளக்குகிறது. மேலும், விஷ்ணு புராணம் மற்றும் சிற்பக் கலைச் சான்றுகளைக் கொண்டு பிற்காலப் புராண வளர்ச்சி மற்றும் தமிழ் யாப்பிலக்கண ஒப்பீட்டுப் பரிமாணங்களையும் இது தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

4. இலக்கிய மேலாய்வு

4.1 இந்தோ-ஐரோப்பிய ஒப்பீட்டு புராணவியல்

சூரியன் ஒரு தேரில் குதிரைகள் இழுக்கும் வண்டியில் வானில் பயணிப்பது என்ற கருத்துருவம், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பம் முழுவதிலும் பரவலாகக்

காணப்படும் ஒரு பொதுவான புராணக் கருப்பொருள் ஆகும். கிரேக்க ஹீலியோஸ், நார்வேஜிய சோல், மற்றும் வேத சூரியன் ஆகிய தெய்வங்கள் அனைத்திலும் தேர்/குதிரை உருவகம் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறது (Mallory & Adams, 1997; West, 2007). இது காட்டுவது என்னவெனில், 'சூரியன் = குதிரைகள் இழுக்கும் தேர்' என்ற அடிப்படைக் கருத்துரு பொது இந்தோ-ஐரோப்பியப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் 'குதிரைகளுக்கு எழுத்தியல் சந்தங்களின் பெயரிடல்' என்பது இந்திய மரபுக்கே உரித்தான, பிற்காலப் பொருண்மைச் செறிவூட்டல் (semantic elaboration) ஆகும்.

4.2 வேத சந்த ஆய்வுகள்

வேத சந்த அமைப்பு பற்றிய அறிவியல்பூர்வ ஆய்வு ஐரோப்பிய இந்தோலஜியில் Arnold (1905) அவர்களின் Vedic Metre in its Historical Development எனும் நூலில் முறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் காயத்ரி, திருஷ்டுப், ஜகதி ஆகிய முதன்மைச் சந்தங்கள் ரிக் வேதத்தில் மிக அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும், பங்க்தி, உஷ்ணிக், பிருஹதி ஆகியவை ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே காணப்படுவதையும் புள்ளிவிவரத்தின் அடிப்படையில் நிறுவுகிறது. Witzel (1997) வேதக் கல்விச் சாலைகளின் வளர்ச்சியையும், சந்தங்களின் சடங்குசார்ந்த பயன்பாட்டையும் விளக்குகிறார். இவ்வாய்வுகள் அனைத்தும் சந்தங்களை மொழியியல்/சடங்கியல் அமைப்பாகவே அணுகுகின்றனவே தவிர, சூரியனின் குதிரைகளுடன் நேரடியாக இணைக்கவில்லை - இதுவே இக்கட்டுரை நிரப்ப முயலும் இடைவெளி.

4.3 சூரிய உருவ வழிபாட்டுக் கலை வரலாறு

சூரியனை ஏழு குதிரைகள் இழுக்கும் தேரில் காட்சிப்படுத்தும் மரபு, கிமு 2ஆம் நூற்றாண்டு போத்தயா மற்றும் பாஜா குகைகளின் சிற்பங்களில் தொடங்கி, பின்னர் ஒடிசாவின் கொணார்க் சூரியக் கோயிலில் (13ஆம் நூற்றாண்டு CE) மிக விரிவான வடிவில் தொடர்கிறது. இக்கலை வரலாற்று ஆதாரங்கள் காட்டுவது என்னவெனில், 'ஏழு குதிரைகள்' எனும் எண் குறியீடு காட்சிக் கலையில் மிக முற்காலத்திலேயே நிலைபெற்றுவிட்டது; ஆனால் அச்சிற்பங்களில் எங்கும் குதிரைகளுக்குச் சந்தப் பெயர்கள் பொறிக்கப்படவில்லை. இதிலிருந்து ஊகிக்கக்கூடியது என்னவெனில், 'எண்

ஏழு' எனும் காட்சிக்/எண்ணியல் குறியீடும், 'சந்தப் பெயரிடல்' எனும் உரை/இலக்கிய விளக்கமும் இரண்டு தனித்தனி வரலாற்றுப் பாதைகளில் வளர்ந்து, பிற்பாடு புராண இலக்கியத்தில் மட்டுமே இணைந்தன.

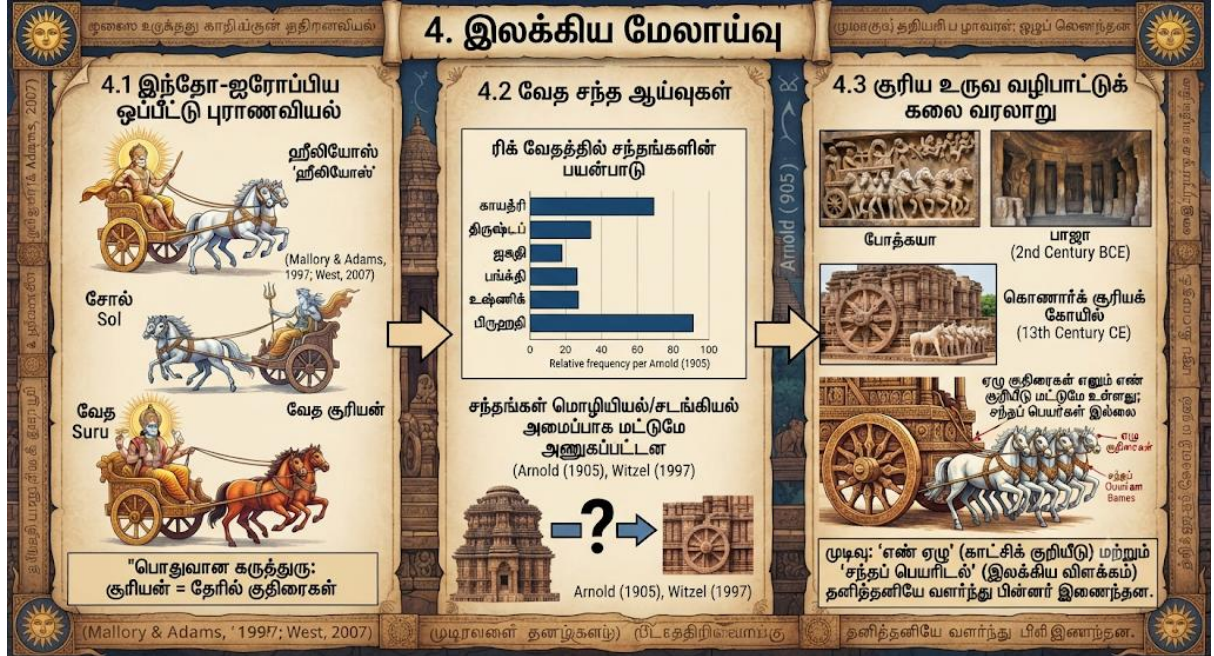

Fig 3: இலக்கிய மேலாய்வு: சூரியனின் குதிரைகளும் வேதச் சந்தங்களும்

இப்படம் இந்தோ-ஐரோப்பிய புராணங்களில் சூரியனின் தேர் உருவகத்தையும் (Mallory & Adams, 1997; West, 2007), வேத சந்த ஆய்வுகளையும் (Arnold, 1905; Witzel, 1997) விளக்குகிறது. போத்கயா, கொணார்க் சிற்பங்களில் ஏழு குதிரைகள் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும், சந்தப் பெயரிடல் பிற்காலப் புராணங்களில் மட்டுமே இணைந்ததை இது ஆராய்கிறது.

5. ரிக் வேதத்தில் சூரியனின் ஏழு குதிரைகள்: மூல சான்றுகள்

5.1 ரிக் வேதம் 1.50.8-9

ரிக் வேதத்தின் முதல் மண்டலத்தின் ஐம்பதாம் சூக்தம் சூரியனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாகும். எட்டாம் மந்திரம் கூறுகிறது: "ஏழு அரிதிற (bay steeds) உன் தேரில் பூட்டப்பட்டு உன்னைச் சுமக்கின்றன, தொலைநோக்குடையவனே" (Griffith, 1996). ஒன்பதாம் மந்திரம் தொடர்கிறது: "சூரியன் தூய்மையான ஏழு பெண்குதிரைகளைப் பூட்டியுள்ளான், அவை தேரின் புதல்விகள்" (Griffith, 1996;

ஒப்பிடுக Jamison & Brereton, 2014). இவ்விரு மந்திரங்களிலும் எண் 'ஏழு' தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது; ஆனால் எந்த ஒரு குதிரைக்கும் தனிப்பெயர் கொடுக்கப்படவில்லை - அவை பொதுவாக 'அரிதிற' (bay/tawny) அல்லது 'சுந்த்யுவஃ' (தூய்மையானவை) என்ற பொதுப் பெயரடைகளால் மட்டுமே அழைக்கப்படுகின்றன.

5.2 ரிக் வேதம் 1.164: திர்காதமஸ் புதிர்ச் சூக்தம்

'அசதிய' (Asya Vāmasya) என அறியப்படும் இச்சூக்தம் இந்திய அறிவு மரபில் மிக முக்கியமான குறியீட்டு நூல்களுள் ஒன்றாகும். இதன் மூன்றாம் மந்திரத்தில், ஏழு சக்கரங்களைக் கொண்ட ஒரு தேரில் ஏழு எண்ணிக்கையிலான குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது ("sapta yuñjanti ratham ekacakram"). இச்சூக்தம் காலம், அண்டவியல், மொழி ஆகியவற்றை ஒன்றிணைத்து குறியீட்டு எண்களால் (பன்னிரண்டு மாதங்கள், முந்நூற்று அறுபது நாட்கள், ஏழு...) விளக்குகிறது; ஆனால் இங்கும் குதிரைகளுக்குச் சந்தப் பெயர்கள் இடப்படவில்லை. இச்சூக்தம் காட்டுவது என்னவெனில், எண் 'ஏழு' வேத அண்டவியலில் ஏற்கெனவே ஒரு முதன்மையான கட்டமைப்பு எண்ணாக இருந்தது - இது பிற்கால சந்தப் பெயரிடலுக்கு ஒரு கருத்தியல் அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்திருக்கலாம் எனலாம்.

5.3 பிற வேத மேற்கோள்களும் அதர்வண வேதமும்

ரிக் வேதம் 5.45.9-10, 7.60.4 போன்ற பிற சூக்தங்களும் சூரியனின் தேர்ப் பயணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றனவே தவிர, குதிரை எண்ணிக்கை அல்லது பெயர்கள் குறித்த கூடுதல் விவரங்களைத் தரவில்லை. மறுபுறம், அதர்வண வேதத்தின் பத்தொன்பதாம் காண்டம் இருபத்தோராம் சூக்தத்தின் முதல் மந்திரம் (19.21.1) ஏழு வேத சந்தங்களையும் அவற்றின் எழுத்தெண்ணிக்கையுடன் தெளிவாகப் பட்டியலிடுகிறது: "காயத்ரி, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், பிருஹதி, பங்க்தி, திருஷ்டுப், ஜகதி" (Griffith, 1895). இம்மந்திரம் சந்த அமைப்பை விவரிக்கும் ஒரு தனிப் பட்டியலே தவிர, சூரியன் அல்லது குதிரைகள் பற்றிய எந்தக் குறிப்பையும் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, வேத சம்ஹிதைகளின் மட்டத்தில், 'ஏழு குதிரைகள்' மற்றும் 'ஏழு சந்தங்கள்' என்பன இரு தனித்தனி எண் குறியீட்டு அமைப்புகளாகவே உள்ளன; அவற்றை இணைக்கும் வெளிப்படையான அறிக்கை எதுவும் வேத சம்ஹிதைகளில் இல்லை.

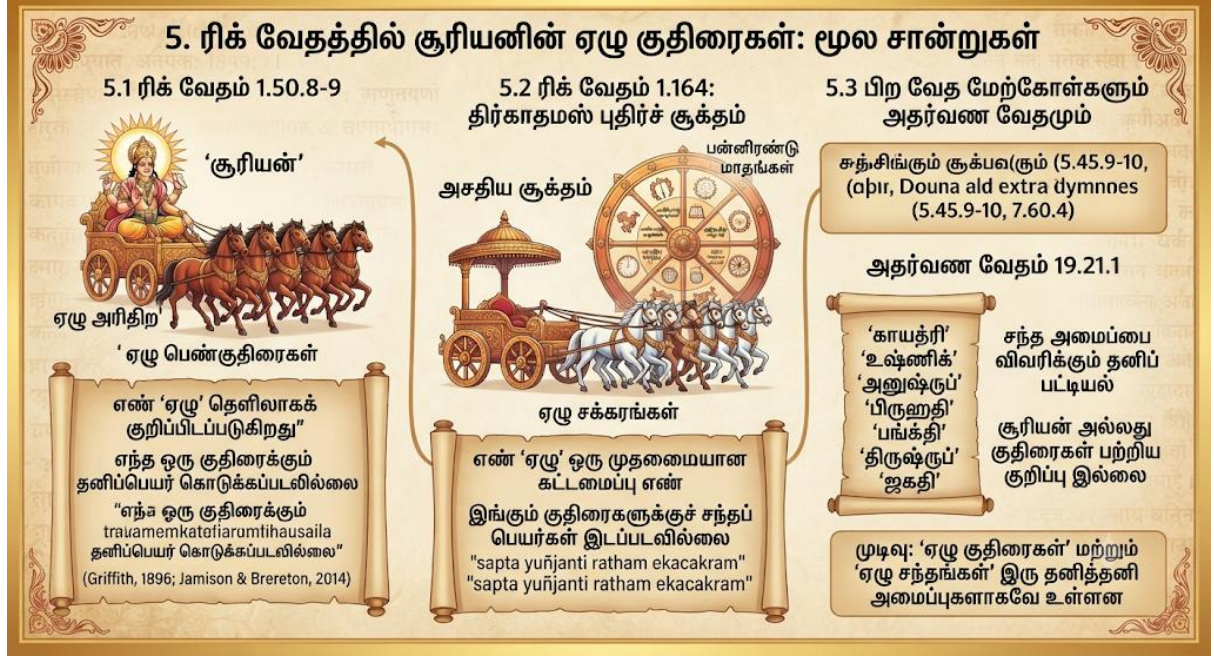

Fig 4: ரிக் வேதத்தில் சூரியனின் ஏழு குதிரைகள்: மூல சான்றுகள்

ரிக் வேதத்தில் சூரியனின் தேரில் ஏழு குதிரைகள் இருப்பதாகக் கூறப்பட்டாலும், அவற்றுக்குச் சந்தப் பெயர்கள் இடப்படவில்லை. அதர்வண வேதம் ஏழு சந்தங்களைப் பட்டியலிட்டாலும், அவற்றுடன் சூரியனை இணைக்கவில்லை. எனவே, 'ஏழு குதிரைகள்' மற்றும் 'ஏழு சந்தங்கள்' இரண்டும் வேத காலத்தில் இரு தனித்தனி அமைப்புகளாகவே விளங்குகின்றன என்பதை இப்படம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

6. சப்த சந்தங்கள்: இலக்கண அமைப்பும் எண்ணியல் ஒழுங்கும்

வேதாங்கங்களுள் ஒன்றான சந்தம் (chandas), வேத மந்திரங்களின் யாப்பியல் அளவையை ஆராயும் துறையாகும். அதர்வண வேதம் 19.21.1ன் அடிப்படையில், ஏழு முதன்மைச் சந்தங்களும் அவற்றின் அடிக்கட்டமைப்பும் எழுத்தெண்ணிக்கையும் அட்டவணை 1இல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 1. ஏழு வேத சந்தங்களின் அடிக்கட்டமைப்பும் எழுத்தெண்ணிக்கையும் (அதர்வண வேதம் 19.21.1 அடிப்படையில்)

வ.எண்	சந்தம்	அடிக்கட்டமைப்பு (எழுத்துகள்)	மொத்த எழுத்துகள்
1	காயத்ரி (Gāyatrī)	8+8+8	24

வ.எண்	சந்தம்	அடிக்கட்டமைப்பு (எழுத்துகள்)	மொத்த எழுத்துகள்
2	உஷ்ணிக் (Uṣṇih)	8+8+12	28
3	அனுஷ்டுப் (Anuṣṭubh)	8+8+8+8	32
4	பிருஹதி (Bṛhaṭi)	8+8+12+8	36
5	பங்க்தி (Paṅkti)	8+8+8+8+8	40
6	திருஷ்டுப் (Triṣṭubh)	11×4	44
7	ஜகதி (Jagati)	12×4	48

இவ்வட்டவணையிலிருந்து தெளிவாகத் தெரிவது என்னவெனில், சந்தங்கள் ஒரு படிப்படியான, எண்ணியல் ரீதியாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அமைப்பைப் பின்பற்றுகின்றன - காயத்ரியின் 24 எழுத்துகளிலிருந்து தொடங்கி, ஒவ்வொரு சந்தமும் நான்கு எழுத்துகள் கூடுதலாகக் கொண்டு, ஜகதியின் 48 எழுத்துகள் வரை படிப்படியாக விரிவடைகிறது (Arnold, 1905). இவ்வொழுங்குபடுத்தலே, ஒவ்வொரு சந்தத்தையும் ஒரு தனித்துவமான 'அளவு அலகாக' அடையாளப்படுத்த உதவுகிறது - இதுவே பிற்கால புராண மரபில் ஒவ்வொரு சந்தத்தையும் ஒரு தனித்துவமான 'குதிரை'யாக உருவகப்படுத்த ஒரு இயல்பான கருத்தியல் அடிப்படையை வழங்கியிருக்கலாம் என்பது இக்கட்டுரையின் ஊகமாகும் (இது ஒரு உறுதியான வரலாற்றுக் காரணமாக அல்ல, மாறாக ஒரு கருத்தியல் தொடர்பாக மட்டுமே முன்வைக்கப்படுகிறது).

சப்த சந்தங்கள்: இலக்கண அமைப்பும் எண்ணியல் ஒழுங்கும்				
அதர்வண வேதம் 19.21.1ன் அடிப்படையில் ஏழு முதன்மைச் சந்தங்களின் அடிக்கட்டமைப்பும் எழுத்தெண்ணிக்கையும்				
வ.எண்	சந்தம்	அடிக்கட்டமைப்பு (எழுத்துகள்)		மொத்த எழுத்துகள்
1.	காயத்ரி		8+8+8	24
2.	உஷ்ணிக்		8+8+12	28
3.	அனுஷ்டுப்		8+8+8+8	32
4.	பிருஹதி		8+8+12+8	36
5.	பங்க்தி		8+8+8+8+8	40
6.	திருஷ்டிப்		11×4	44
7.	ஜகதி		12×4	48

காயத்ரியின் 24 எழுத்துகளிலிருந்து தொடங்கி, ஒவ்வொரு சந்தமும் நான்கு எழுத்துகள் கூடுகாக்கக் கொண்டு, ஜகதியின் 48 எழுத்துகள் வரை படிப்படியாக விரிவடைபிற்று.

இவ்வொழுங்குபடுத்தலே, ஒவ்வொரு சந்தத்தையும் ஒரு தனித்துவமான 'அளவு அலகாக' அடையாளப்படுத்த உதவுகிறது - இதுவே பிற்கால புராண மரபில் ஒவ்வொரு சந்தத்தையும் ஒரு தனித்துவமான 'குதிரை'யாக உருவகப்படுத்த ஒரு இயல்பான கருத்தியல் அடிப்படையை வழங்கியிருக்கலாம்.

Fig 5: வேத சந்தங்களின் இலக்கண அமைப்பும் எண்ணியல் ஒழுங்கும்

இப்படம் வேத மந்திரங்களின் யாப்பியலார்ந்த ஏழு முதன்மைச் சந்தங்களின் அமைப்பையும் அவற்றின் எழுத்து எண்ணிக்கையையும் அட்டவணையாக விளக்குகிறது. காயத்ரி சந்தத்தின் 24 எழுத்துகளில் தொடங்கி, ஜகதியின் 48 எழுத்துகள் வரை ஒவ்வொரு சந்தமும் நான்கு எழுத்துகள் கூடுதலாகிப் படிப்படியாக விரியும் எண்ணியல் ஒழுங்கை இது காட்டுகிறது.

7. வேதம் → பிற்கால விளக்க மரபு: குதிரை-சந்தப் பெயரிடல் எப்போது தோன்றியது?

இக்கட்டுரையின் மையப் பங்களிப்பு இப்பிரிவில் உள்ளது. அட்டவணை 2, ரிக் வேதத்திலிருந்து பிற்கால புராண/உரை மரபு வரையிலான வரலாற்று அடுக்குகளை, ஒவ்வொரு அடுக்கிலும் உள்ள உள்ளடக்கத்தையும் அதன் மூல ஆதாரத்தையும் தெளிவாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறது.

அட்டவணை 2. சூரியன்-குதிரை-சந்தப் பெயரிடல் மரபின் வரலாற்று அடுக்குகள்

கால அடுக்கு	மூலம்	உள்ளடக்கம்	மேற்கோள்
ரிக் வேதம் (சு. c. 1500–1200 BCE)	ரிக் வேதம் 1.50.8-9	சூரியன் தேரில் 'ஏழு அரிதிற/ஏழு தூய்மையான பெண் குதிரைகள்' (sapta haritah; saptá śundhyúvah) பூட்டப்பட்டிருப்பதாகக் கூறுகிறது. குதிரைகளுக்குத் தனிப்பெயர்கள் இல்லை; சந்தப் பெயர்களுடனான தொடர்பும் இல்லை.	Griffith (1896); Jamison & Brereton (2014)
அதர்வண வேதம் (c. 1200–1000 BCE)	அதர்வண வேதம் 19.21.1	ஏழு வேத சந்தங்களையும் (காயத்ரி, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், பிருஹதி, பங்க்தி, திருஷ்டுப், ஜகதி) எழுத்தெண்ணிக்கையுடன் பட்டியலிடுகிறது. இது சந்த அமைப்பின் விவரிப்பே தவிர, சூரியனின் குதிரைகளுடனான தொடர்பு இங்கும் இல்லை.	Griffith (1895)
வேதாங்க/நிரு க்த மரபு (c. 500 BCE)	யாஸ்கரின் நிருக்தம்	சந்தங்களை வேதப் பொருள் விளக்க முறையின் ஓர் அங்கமாக ஆராய்கிறது; ஆனால் சூரிய-குதிரை-சந்தப் பெயரிடலை நேரடியாக முன்வைக்கவில்லை.	Sarup (1920)
புராண மரபு (c. 300–500 CE)	விஷ்ணு புராணம் 2.8.7	'ஜகதீ த்ரிஷ்டுப் ஏவ ச அனுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தாஸ் சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவேஃ' - சூரியனின் ஏழு குதிரைகளும் ஏழு வேத சந்தங்களே என்று முதன்முறையாகத் தெளிவாக அறிவிக்கும் மேற்கோள்.	Wilson (1840)

கால அடுக்கு	மூலம்	உள்ளடக்கம்	மேற்கோள்
புராண மரபு (C. 800–1000 CE)	பாகவத புராணம் 5.21.15	விஷ்ணு புராண வரியையே மேற்கோள் காட்டி, குதிரைகளுக்குக் காயத்ரி, பிருஹதி, உஷ்ணிக், ஜகதி, திருஷ்டுப், அனுஷ்டுப், பங்க்தி என்ற பெயர்களை உறுதிசெய்கிறது.	Bhaktivedanta Swami Prabhupada (1975)
காவிய/உரை மரபு (7ஆம் நூற்றாண்டு CE)	மயூரனின் சூர்யசதகம் (உரை)	சூரியனின் ஏழு குதிரைகள் பற்றிய குறிப்புக்கு, விஷ்ணு புராணத்தை மேற்கோள் காட்டி, சந்தப் பெயர்களை விளக்கவுரையாகச் சேர்க்கிறது.	Quackenbos (1917)
சிற்ப/சிலைக்கலை மரபு (C. 2ஆம் நூ. BCE முதல்)	பாஜா குகைகள், போத்கயா, கொணார்க் சூரியக் கோயில்	சூரியனின் தேரை ஏழு குதிரைகளுடன் காட்சிப்படுத்தும் மரபு காட்சிக் கலையில் தொடர்கிறது; ஆயினும் சிற்பங்களில் சந்தப் பெயர்கள் பொறிக்கப்படவில்லை - பெயரிடல் என்பது எழுத்து/உரை மரபின் விளைவே.	Mallory & Adams (1997)

7.1 விஷ்ணு புராணம் 2.8.7: முதன்மையான வெளிப்படையான அறிவிப்பு

விஷ்ணு புராணத்தின் இரண்டாம் அம்சத்தின் எட்டாம் அத்தியாயத்தில், பராசர முனிவர் மைத்ரேயருக்குச் சூரியனின் தேர் அமைப்பை விளக்கும்போது பின்வரும் வெளிப்படையான வரியை உரைக்கிறார்: "ஹயாஸ் ச சப்த சந்தாம்ஸி...காயத்ரீ ச பிருஹத்ய் உஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுப் ஏவ ச அனுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தாஸ் சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவேஃ" - "குதிரைகள் ஏழு, அவை உண்மையில் ஏழு வேத சந்தங்களே; அவற்றின் பெயர்களைக் கேளுங்கள்: காயத்ரி, பிருஹதி, உஷ்ணிக், ஜகதி, திருஷ்டுப், அனுஷ்டுப், பங்க்தி" (Wilson, 1840). இது தமிழில் மொழிபெயர்க்கக்கூடிய, குதிரை-சந்த அடையாளத்தை நேரடியாக அறிவிக்கும் ஆதி மூலமாகும். இந்நூல் பொதுவாகக் கிபி 3-5ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டதாக இந்தோலஜி ஆய்வாளர்களால் கருதப்படுகிறது - அதாவது, ரிக் வேதத்திற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் பிந்தையது.

7.2 பாகவத புராணம் 5.21.15: உறுதிப்படுத்தலும் விரிவாக்கமும்

பாகவத புராணத்தின் ஐந்தாம் ஸ்கந்தம், இருபத்தோராம் அத்தியாயம், பதினைந்தாம் வசனத்தில், சூரியனின் தேர் அமைப்பை விவரிக்கும்போது, "chandaḥ-nāmāṇaḥ sapta aruṇa-yojitāḥ" - "வேத சந்தங்களின் பெயர்களைக் கொண்ட ஏழு குதிரைகள் அருணனால் பூட்டப்பட்டவை" என்று கூறி, விஷ்ணு புராண வரியையே நேரடியாக மேற்கோள் காட்டி உறுதிப்படுத்துகிறது (Bhaktivedanta Swami Prabhupada, 1975). இவ்விடத்தில் கவனிக்கத்தக்கது என்னவெனில், பாகவத புராணமே தன் சொந்த மேற்கோளாக விஷ்ணு புராணத்தைக் குறிப்பிடுகிறது - அதாவது, பாகவத புராணமும் இப்பெயரிடலை ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பாக அல்ல, மாறாக ஏற்கெனவே நிலைபெற்ற ஒரு புராண மரபாகவே பெறுகிறது. இது புராண மரபுக்குள்ளேயே இப்பெயரிடல் எவ்வாறு ஒரு நூலிலிருந்து மற்றொன்றுக்குப் பரவலாகப் பகிரப்பட்டு நிலைநிறுத்தப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.

7.3 மயூரனின் சூர்யசதகம்: காவிய மரபில் பரவல்

ஏழாம் நூற்றாண்டு CEயில் வாழ்ந்த சமஸ்கிருதக் கவிஞர் மயூரன் இயற்றிய நூறு செய்யுள்களைக் கொண்ட காவியமான சூர்யசதகத்தின் விளக்கவுரையில், சூரியனின் குதிரைகள் பற்றிய குறிப்புக்கு விஷ்ணு புராணத்தை மேற்கோள் காட்டி, சந்தப் பெயர்கள் விளக்கவுரையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன (Quackenbos, 1917). இது காட்டுவது என்னவெனில், கிபி முதலாம் ஆயிரவாண்டின் இறுதிக்குள், இப்பெயரிடல் மரபு புராண இலக்கியத்திலிருந்து காவிய/பக்தி இலக்கியத்திற்கும் பரவி, ஒரு பொதுவான உரையாடல் மரபாக மாறியிருந்தது என்பதாகும். ஆயினும், இங்கும் மூலமாகக் குறிப்பிடப்படுவது புராண மரபே தவிர, ரிக் வேதம் நேரடியாக அல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

7.4 வரலாற்று அடுக்கீட்டின் ஆய்வுக் கருத்து

மேற்கூறிய ஆதாரங்களின் அடிப்படையில், இக்கட்டுரை பின்வரும் தெளிவான வரலாற்று முடிவை முன்வைக்கிறது: "ரிக் வேதம் ஏழு குதிரைகளைச் சொல்கிறது; அவற்றை ஏழு சந்தங்களாகப் பெயரிட்டு விளக்கும் தெளிவான மரபு பிற்கால நூல்களில் - குறிப்பாக விஷ்ணு புராணத்திலும் அதைப் பின்பற்றும் பாகவத புராணம், சூர்யசதக

உரை மரபு ஆகியவற்றிலும் - காணப்படுகிறது." இவ்வேறுபாட்டை மறைத்து, ரிக் வேதமே இப்பெயரிடலின் மூலம் எனக் கூறுவது, வேத நூல்களின் வரலாற்று அடுக்கமைப்பை (chronological stratification) புறக்கணிக்கும் ஒரு எளிமைப்படுத்தலாகும். மாறாக, இவ்வேறுபாட்டைத் தெளிவாக அங்கீகரிப்பதே, இக்குறியீட்டு மரபின் உண்மையான வளர்ச்சி வரலாற்றை - அதாவது, எண் ஏழு எனும் அண்டவியல் குறியீடு எவ்வாறு காலப்போக்கில் சந்த அமைப்புடன் இணைக்கப்பட்டு ஒரு புதிய பொருண்மைச் செறிவைப் பெற்றது என்பதை - சரியாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

வேதம் → பிற்கால விளக்க மரபு: குதிரை-சந்தப் பெயரிடல் எப்போது தோன்றியது?						
ரிக் வேதம் (c. 1500–1200 BCE)	அதர்வண வேதம் (c. 1200–1000 BCE)	வேதாங்க/திருத்த மரபு (c. 500 BCE)	புராண மரபு (c. 300–500 CE)	பாகவத புராணம் (c. 800–1000 CE)	காவிய/உரை மரபு (7ஆம் நூற்றாண்டு CE)	சிற்ப/சிலைக்கலை மரபு (c. 2ஆம் நூ. BCE முதல்)
கால அடுக்கு	மூலம்	உள்ளடக்கம்	மேற்கோள்			
ரிக் வேதம்	sapta haritah; sapta sundhyuvah	ஏழு அரிதிற/ஏழு தூய்மையான பெண் குதிரைகள்	குதிரைகளுக்குத் தனிப்பெயர்கள் இல்லை; சந்தப் பெயர்களுடனான தொடர்பும் இல்லை இது சந்த அமைப்பின் விலரிப்பே தவிர, சூரியனின் குதிரைகளுடனான தொடர்பு இயற்கை இல்லை	குதிரைகளுக்குத் தனிப்பெயர்கள் ;sapta sundhyuvah		
புராண மரபு (c. 300–500 CE)	காயத்ரி (ச. சாயத்ரி) உஷ்னிஷ் (உ. உஷ்னிஷ்) அனுஷ்டிபு (அ. அனுஷ்டிபு) பிருணதி (பி. பிருணதி) பங்கதி (ப. பங்கதி) நிருஷ்டிபு (நி. நிருஷ்டிபு) ஜகதி (ஜ. ஜகதி)	“ஜகதி தீரிஷ்டிபு ஏவ ச அனுஷ்டிபு பங்கதிநித்யுத்தாஸ் சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவேஃ - சூரியனின் ஏழு குதிரைகளும் ஏழு வேத சந்தங்கள்”	“ஜகதி தீரிஷ்டிபு ஏவ ச அனுஷ்டிபு பங்கதிநித்யுத்தாஸ் சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவேஃ - சூரியனின் ஏழு குதிரைகளும் ஏழு வேத சந்தங்கள்”	இது சந்த அமைப்பின் விலரிப்பே தவிர, சூரியனின் குதிரைகளு டனான தொடர்பு இல்		
பாகவத புராணம் (c. 800–1000 CE)	வில்லு புராண வரிசையே மேற்கோள் காட்டி, குதிரைகளுக்குப் பெயர்களை உறுதிசெய்கிறது	“ஜகதி தீரிஷ்டிபு ஏவ ச அனுஷ்டிபு பங்கதிநித்யுத்தாஸ் சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவேஃ - சூரியனின் ஏழு குதிரைகளும் ஏழு வேத சந்தங்களே”	“ஜகதி தீரிஷ்டிபு ஏவ ச அனுஷ்டிபு பங்கதிநித்யுத்தாஸ் சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவேஃ - சூரியனின் ஏழு குதிரைகளும் ஏழு வேத சந்தங்களே”	வில்லு புராண வரிசையே மேற்கோள் உறுதிசெய்கிறது		
சிற்ப/சிலைக்கலை மரபு (c. 2ஆம் நூ. BCE முதல்)	சிற்பங்களில் சந்தப் பெயர்கள் பொறிக்கப்படவில்லை (c. 2ஆம் நூ. BCE முதல்)	சிற்பங்களில் சந்தப் பெயர்கள் பொறிக்கப்படவில்லை	சிற்பங்களில் சந்தப் பெயர்கள் பொறிக்கப்படவில்லை	சிற்பகோள் (மேற்கோள் காட்டி)		
இக்கட்டுரையின் ஆய்வுக் கருத்து ரிக் வேதம் ஏழு குதிரைகளைச் சொல்கிறது; அவற்றை ஏழு சந்தங்களாகப் பெயரிட்டு விளக்கும் தெளிவான மரபு பிற்கால நூல்களில் (வில்லு புராணம்) புராணம்) காணப்படுகிறது						
பயிற்சி என்பது எளிமைப்படுத்துதல் அல்ல வரலாற்று அடுக்கமைப்பை அங்கீகரிக்க வேண்டும்						

Fig 6: சூரியனின் ஏழு குதிரைகள் - சந்தப் பெயரிடல் மரபின் தோற்றம்

சூரியனின் ஏழு குதிரைகளை ரிக் வேதம் முதல் புராணங்கள் வரை எவ்வாறு சந்தங்களாகப் பெயரிட்டனர் என்பதை இந்த வரைபடம் காலவரிசையாக விளக்குகிறது. ரிக் மற்றும் அதர்வண வேதங்களில் குதிரைகளுக்குப் பெயர் இல்லை. வில்லு புராணமே முதன்முதலாகக் குதிரைகளை காயத்ரி உள்ளிட்ட ஏழு சந்தங்களாக அடையாளம் காட்டுகிறது. பிற்கால இலக்கியங்களும் சிற்பங்களும் இதைப் பின்பற்றுகின்றன.

8. காயத்ரியை மையமாகக் கொள்ளல்: மந்திரமும் சந்தமும்

8.1 ரிக் வேதம் 3.62.10: காயத்ரி மந்திரம்

ஏழு சந்தங்களுள் காயத்ரி விசேஷ இடத்தைப் பெறுவதற்கு முதன்மைக் காரணம், 'காயத்ரி மந்திரம்' என அறியப்படும், சவிதிரு தேவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட புகழ்பெற்ற மந்திரமே ஆகும் (ரிக் வேதம் 3.62.10; Jamison & Brereton, 2014). இம்மந்திரம் விஸ்வாமித்திரர் என்ற ரிஷியால் இயற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது, மேலும் இது காயத்ரி சந்தத்திலேயே அமைந்துள்ளது - அதாவது, மந்திரத்தின் பொருளும் அதன் யாப்பியல் வடிவமும் ஒரே பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த இரட்டைச் செயல்பாடு - 'காயத்ரி' என்பது ஒரே சமயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட மந்திரத்தையும், ஒரு பொதுவான யாப்பு வடிவத்தையும் குறிப்பதால் - காயத்ரியை இந்திய அறிவு மரபில் தனித்துவமான, பன்முகத் தன்மை கொண்ட ஒரு குறியீடாக மாற்றுகிறது.

8.2 'வேத மாதா' எனும் இடம்

காயத்ரி பிற்கால உபநிடத மற்றும் புராண மரபில் 'வேத மாதா' (வேதங்களின் தாய்) என்று போற்றப்படுகிறது; சாந்தோக்ய உபநிடதம் காயத்ரியை 'இருப்பது அனைத்தும்' என விவரிக்கிறது - 'பேச்சே காயத்ரி; பேச்சு பாடுகிறது (gai), காக்கிறது (traī) இருப்பது அனைத்தையும்' என்ற சொற்பிறப்பியல் விளக்கத்துடன். இவ்விளக்கம் காயத்ரி என்ற சொல்லுக்கே ஒரு சொற்பிறப்பியல் நியாயப்படுத்தலை அளிக்கிறது - 'கை' (பாடுதல்) மற்றும் 'த்ரை' (காத்தல்) என்ற இரு வேர்ச்சொற்களின் இணைவாக. இச்செயல்பாட்டு விளக்கம், சந்தத்தை வெறும் யாப்பியல் அளவையாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு காப்பாற்றும், புனிதப்படுத்தும் ஒலி அமைப்பாகவும் காண்பதற்கு வழிவகுக்கிறது.

8.3 காயத்ரி சந்தத்தின் யாப்பியல் அமைப்பு

இலக்கண அமைப்பின் அடிப்படையில், காயத்ரி மூன்று அடிகளைக் (pāda) கொண்டது; ஒவ்வொரு அடியும் எட்டு எழுத்துகளைக் கொண்டு, மொத்தம் இருபத்து நான்கு எழுத்துகளை உருவாக்குகிறது ($8+8+8=24$; Arnold, 1905). இது ஏழு சந்தங்களுள் மிகக் குறுகியதாகவும், ரிக் வேதத்தில் மிக அதிக அளவில்

பயன்படுத்தப்பட்ட சந்தமாகவும் (ரிக் வேதத்தின் தோராயமாகக் கால் பகுதி மந்திரங்கள் காயத்ரியில் அமைந்துள்ளன) இருப்பதே, அதன் மைய முக்கியத்துவத்திற்கான மொழியியல் அடிப்படைக் காரணமாக அமைகிறது. அதன் சுருக்கமும் தாள ஒழுங்கும் (iambic-like cadence) அதை நினைவில் வைத்திருக்கவும், தினசரி சந்தியா வழிபாட்டில் தொடர்ந்து ஓதவும் ஏற்றதாக்குகிறது - இதுவே அதன் நடைமுறை வழிபாட்டு நிலைப்புக்கும், பிற்கால குறியீட்டு மையத்துவத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைந்திருக்கலாம்.

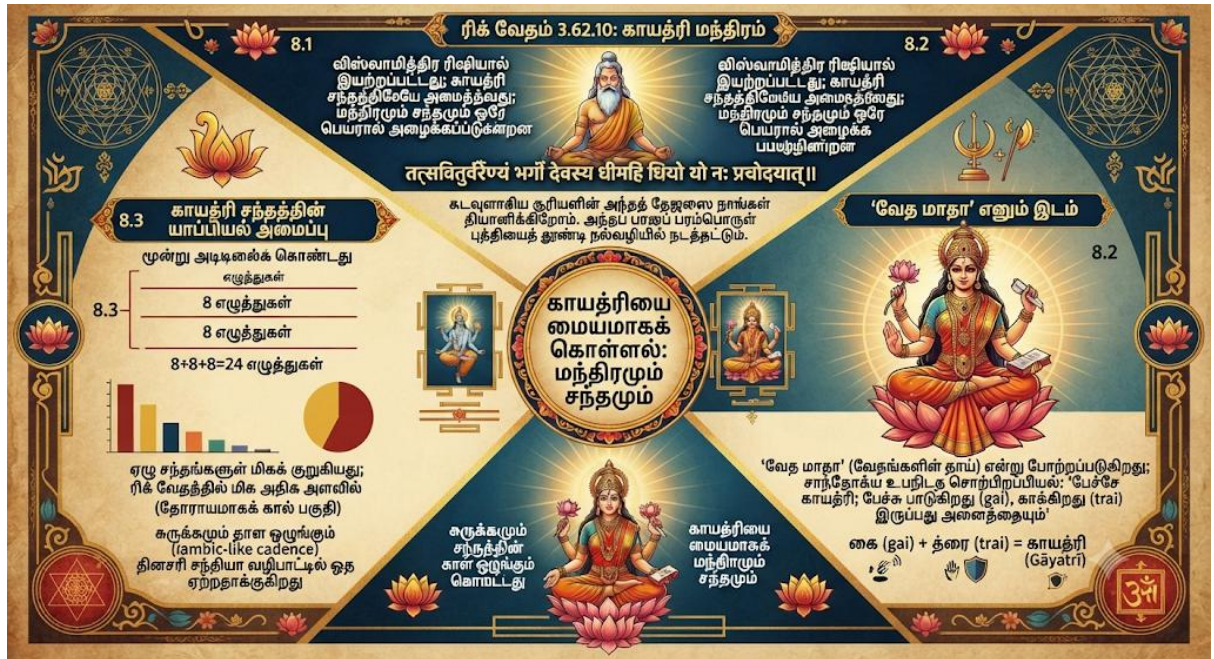

Fig 7: காயத்ரி சந்தம்: மந்திரமும் யாப்பியலும்

இப்படம் காயத்ரி மந்திரத்தின் சிறப்பு மற்றும் அதன் யாப்பியல் அமைப்பை விளக்குகிறது. விஸ்வமித்திரரால் இயற்றப்பட்டு ரிக் வேதத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இச்சந்தம், 24 எழுத்துகளைக் கொண்டது. உபநிடதங்கள் இதை 'வேத மாதா' எனப் போற்றுகின்றன. இதன் எளிய தாள ஒழுங்கு மற்றும் சொற்பிறப்பியல் விளக்கங்கள், காயத்ரியை இந்திய அறிவு மரபின் மிக முக்கியமான மற்றும் புனிதமான ஒரு குறியீடாக மாற்றுகின்றன.

9. ஒலியியல்/யாப்பியல் பரிமாணம்: சந்தம் - ஒலி, எண், கருத்து

சந்தம் (chandas) என்பது வெறும் எழுத்தெண்ணிக்கை அளவுகோல் மட்டுமல்ல; அது ஒலி, தாளம், மற்றும் கருத்துப் பொருண்மையை ஒன்றிணைக்கும் ஒரு பன்முகத் தொகுப்பு அமைப்பாகும். ஒவ்வொரு சந்தமும் ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தெண்ணிக்கையையும் (எண்ணியல் பரிமாணம்), ஒரு குறிப்பிட்ட ஒலி-தாள ஒழுங்கையும் (ஒலியியல் பரிமாணம்), மற்றும் பாரம்பரியமாக ஒரு குறிப்பிட்ட உணர்வுநிலை அல்லது சடங்குச் செயல்பாட்டையும் (பொருண்மைப் பரிமாணம்) கொண்டுள்ளது. உதாரணமாக, திருஷ்டுப் சந்தம் ($11 \times 4 = 44$ எழுத்துகள்) பொதுவாக வீரம், போர், அல்லது வலிமையான வேண்டுகோள்களுடன் தொடர்புடையதாகவும், ஜகதி ($12 \times 4 = 48$) பரந்த, விரிவான அண்டவியல் விளக்கங்களுடனும் தொடர்புடையதாகக் கருதப்படுகின்றன.

இம்மூன்று பரிமாணங்களும் - எண், ஒலி, கருத்து - ஒன்றுசேர்ந்து செயல்படும் விதத்தையே பிற்கால புராண மரபு 'எழு குதிரைகள் = எழு சந்தங்கள்' என்ற உருவகத்தின் மூலம் காட்சிப்படுத்த முயன்றிருக்கலாம். சூரியனின் தேரின் இயக்கம் - தொடர்ச்சியான, தாளபூர்வமான, ஒழுங்குமிக்க இயக்கம் - சந்தத்தின் தாள ஒழுங்குடன் ஒரு இயற்கையான உருவக இணக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறு, சூரியனின் அன்றாட வான இயக்கமும், வேத மந்திரங்களின் அன்றாட ஒலி இயக்கமும் (ஓதல் மரபு) ஒரே அண்டவியல் ஒழுங்கின் (ருதம்) இரு வெவ்வேறு வெளிப்பாடுகளாகக் காணப்படுகின்றன - இதுவே இக்குறியீட்டு உருவகத்தின் ஆழமான தத்துவார்த்தப் பொருண்மையாக அமையலாம் என்பது இக்கட்டுரையின் விளக்கமுறை ஆய்வுக் கருத்தாகும்.

10. ஒப்பீட்டு நோக்கு: தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபும் வேத சந்த மரபும்

இப்பிரிவு ஒரு கவனமான, வரம்புக்குட்பட்ட ஒப்பீட்டு நோக்கை மட்டுமே முன்வைக்கிறது; வேத சந்த மரபுக்கும் தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபுக்கும் இடையே நேரடியான வரலாற்று/மொழியியல் தொடர்பு இருப்பதாக இது கூறவில்லை - ஏனெனில் இவ்விரு மரபுகளும் வெவ்வேறு மொழிக் குடும்பங்களைச் (இந்தோ-ஆரிய மற்றும் திராவிட) சார்ந்தவை, வெவ்வேறு தனித்த வளர்ச்சிப் பாதைகளைக்

கொண்டவை. ஆயினும், இரண்டு அமைப்புகளும் - வேத சந்தமும் தமிழ் யாப்பும் - ஒலி, எழுத்தெண்ணிக்கை, தாளம் ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி மொழியைப் புனிதப்படுத்தும் அல்லது கலைத்தன்மையாக்கும் ஒரு பொதுவான செயல்பாட்டு நோக்கத்தைப் (typological function) பகிர்ந்துகொள்கின்றன.

தொல்காப்பியத்தின் செய்யுளியல் பகுதி அசை, சீர், தளை, அடி என்ற படிநிலை அமைப்பின் மூலம் தமிழ்ச் செய்யுள் யாப்பை விளக்குகிறது; இது வேத சந்தத்தின் எழுத்து-அடி-மந்திரம் என்ற படிநிலை அமைப்புடன் ஒரு கட்டமைப்பியல் ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது, இருப்பினும் அடிப்படை அலகுகள் (எழுத்து எண்ணிக்கை எதிராக அசை/சீர் வகைப்பாடு) வேறுபடுகின்றன (Zvelebil, 1973). இவ்வாறான typological ஒப்பீடு, இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதிலும் - மொழிக் குடும்ப வேறுபாடு மீறி - மொழியொலியை ஒரு புனிதமான, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அமைப்பாகக் காணும் ஒரு பொதுவான பண்பாட்டு நாட்டம் இருந்திருக்கலாம் என்பதைச் சுட்டுகிறது. இதைத் தாண்டிய எந்த ஒரு நேரடி வரலாற்றுத் தொடர்பையும் கூறுவதைத் தவிர்ப்பதே இக்கட்டுரையின் அறிவியல்பூர்வ நிலைப்பாடாகும்.

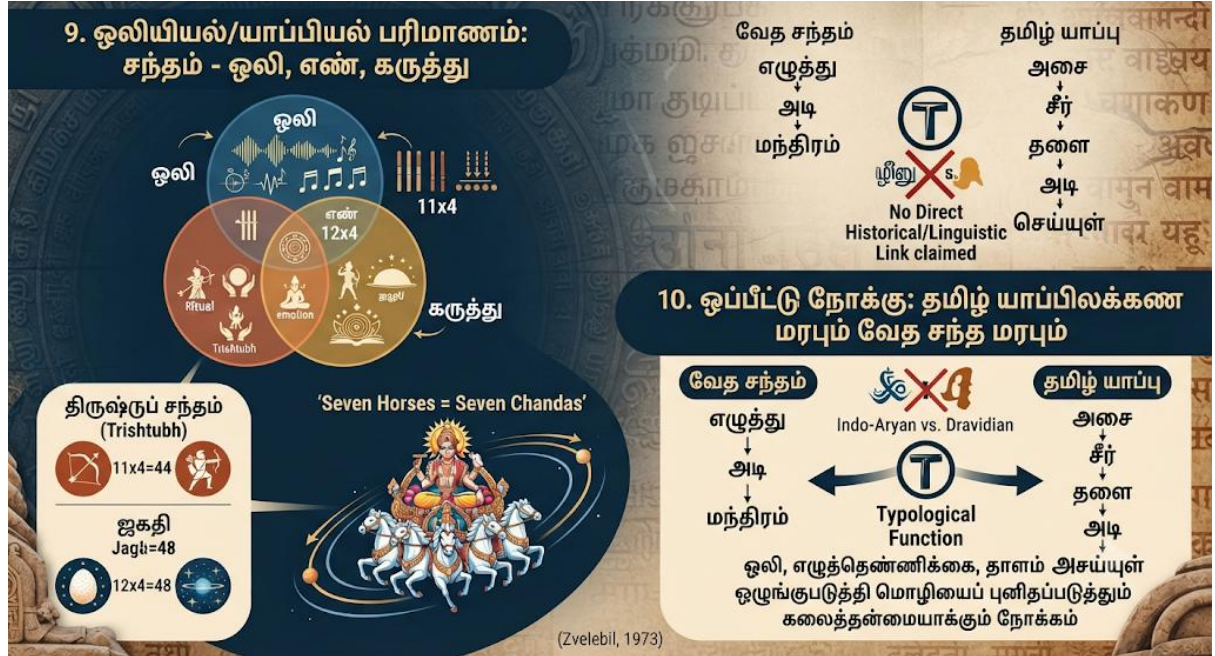

Fig 8: வேத சந்தமும் தமிழ் யாப்பும்: ஒலியியல் மற்றும் ஒப்பீட்டுப் பரிமாணங்கள்

இப்படம் சந்தத்தின் மூன்று பரிமாணங்களான ஒலி, எண் மற்றும் கருத்தை விளக்குகிறது. மேலும், சூரியனின் ஏழு குதிரை உருவகம் மற்றும் வேத சந்த மரபையும்

தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்கிறது. இவ்விரு மரபுகளுக்கும் நேரடியான வரலாற்றுத் தொடர்பு இல்லை என்றாலும், மொழியைப் புனிதப்படுத்தும் பொதுவான அமைப்பைக் கொண்டுள்ளதாக இது சுட்டுகிறது.

11. இந்திய அறிவு மரபில் எண் ஏழு: பண்பாட்டுக் குறியீடு

எண் ஏழு இந்திய அறிவு மரபில் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றும் ஒரு கட்டமைப்பு எண்ணாகும்: ஏழு ரிஷிகள் (சப்தரிஷிகள்), ஏழு கடல்கள் (சப்த சமுத்திரங்கள்), ஏழு உலகங்கள் (சப்த லோகங்கள்), ஏழு நதிகள் (சப்த நதிகள்), மற்றும் பிற்கால யோக மரபில் ஏழு சக்கரங்கள் ஆகியவை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகள். சூரியனின் ஏழு குதிரைகள் இக்கட்டமைப்பு எண்ணியலின் ஒரு பகுதியாகவே இயல்பாக இடம்பெறுகின்றன - அதாவது, சூரியனுக்கு ஏழு குதிரைகள் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்யப்பட்டதே, ஏற்கெனவே நிலைபெற்றிருந்த 'ஏழு' எனும் புனித எண்ணியல் அமைப்பின் ஒரு இயல்பான நீட்சியாக இருந்திருக்கலாம் என்பது கருதத்தக்கது.

இக்கட்டமைப்பு எண்ணியலின் பின்னணியில், சந்தங்களும் ஏழு என்ற எண்ணிக்கையில் அமைந்திருப்பது தற்செயலானதாகத் தோன்றவில்லை; மாறாக, இது இந்திய அறிவு மரபு தொடர்ந்து விரும்பும் ஒரு எண்ணியல் நேர்த்தியின் (numerical elegance) வெளிப்பாடாகக் காணப்படலாம். எனினும், இக்கட்டுரை இதை ஒரு உறுதியான காரண-விளைவு உரிமைகோரலாக அல்ல, மாறாக ஒரு கருதுகோளாக (hypothesis) மட்டுமே முன்வைக்கிறது - ஏனெனில் இந்த எண்ணியல் இணக்கத்திற்கான நேரடி மூல ஆதாரம் எந்த வேத அல்லது புராண நூலிலும் வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை.

12. விவாதம்

இக்கட்டுரையின் மையப் பங்களிப்பு மூன்று வகைப்படும். முதலாவதாக, இது ஒரு பரவலாகக் கூறப்படும், ஆனால் அரிதாகவே துல்லியமாக ஆதாரப்படுத்தப்படும் புராணக் கூற்றை - 'ரிக் வேதமே ஏழு குதிரைகளுக்குச் சந்தப் பெயர்கள் இட்டது' - மூலநூல் அடிப்படையில் திருத்துகிறது, மாறாக அதன் உண்மையான வரலாற்று மூலமான விஷ்ணு புராணத்தை நோக்கி வாசகரை வழிநடத்துகிறது. இரண்டாவதாக,

இது ஒரு தெளிவான ஆய்வு வடிவமைப்பை (ஏழு குதிரைகள் → ஏழு சந்தங்கள் → காயத்ரி → சூரியக் குறியீடு → ஒலி/யாப்பு அமைப்பு → இந்திய அறிவு மரபு) முன்மொழிகிறது, இது எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்கு இதே தலைப்பில் மேலும் ஆழமான பாடவியல் அல்லது கலை-வரலாற்று ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள ஒரு கட்டமைப்பை வழங்குகிறது. மூன்றாவதாக, இது ஒரு கவனமான, மொழிக் குடும்பங்களைத் தாண்டிய typological ஒப்பீட்டு நோக்கை - தமிழ் யாப்பிலக்கண மரபுடன் - அறிமுகப்படுத்துகிறது, இது இந்திய மொழிப் பன்முகத்தன்மைக்குள் பொதுவான பண்பாட்டு நாட்டங்களை அடையாளம் காண உதவுகிறது, ஆனால் அறிவியல்பூர்வமற்ற பொதுமைப்படுத்தல்களைத் தவிர்க்கிறது.

இக்கட்டுரையின் அணுகுமுறை, இந்திய பாரம்பரிய அறிவு மரபுகளை ஆய்வு செய்யும்போது கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு பொதுவான வழிமுறைக் கொள்கையையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது: பிற்கால விளக்க மரபுகள் - எவ்வளவு பழமையானதாகவும் அதிகாரபூர்வமானதாகவும் தோன்றினாலும் - அவை மூல வேத நூல்களின் மீது பிற்சேர்க்கையாக வளர்ந்த அடுக்குகளே என்பதை எப்போதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இவ்வேறுபாட்டை மறைக்காமல் தெளிவாக அங்கீகரிப்பதே, பாரம்பரிய அறிவை மரியாதையுடன் அணுகும் அதேவேளையில், அறிவியல்பூர்வ துல்லியத்தையும் பேணும் ஒரு சமநிலையான ஆய்வு நெறியாகும்.

மேலும், இவ்வரலாற்று அடுக்கீடு ஒரு கல்விசார் நுட்பமாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், சடங்கு நடைமுறையிலும் நேரடிப் பயன்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. உதாரணமாக, சந்தியா வந்தனம் போன்ற தினசரி வழிபாட்டு மரபுகளில் காயத்ரி மந்திரம் ஓதப்படும்போது, அது ஒரே சமயத்தில் ஒரு மந்திரமாகவும், ஒரு சந்தமாகவும், சூரியனுடன் தொடர்புடைய ஒரு குறியீடாகவும் செயல்படுகிறது. இம்மூன்று அடுக்குகளும் - மந்திரப் பொருள், யாப்பியல் வடிவம், சூரியக் குறியீடு - எவ்வாறு காலப்போக்கில் ஒன்றிணைந்தன என்பதைப் புரிந்துகொள்வது, நவீன பயிற்சியாளர்களுக்கு அவர்களது சொந்த மரபை வரலாற்று ரீதியாக ஆழமாகப் புரிந்துகொள்ளும் ஒரு வாய்ப்பையும் அளிக்கிறது - இது வெறும் கல்விசார் ஆர்வத்திற்கு அப்பாற்பட்ட, நடைமுறைச் சார்பையும் கொண்டதாகும்.

Fig 9: இந்திய அறிவு மரபில் எண் ஏழு - பண்பாட்டுக் குறியீடு மற்றும் ஆய்வு

இப்படம் இந்திய மரபில் 'ஏழு' என்ற எண்ணின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறது. சப்தரிஷிகள், ஏழு கடல்கள், ஏழு உலகங்கள் மற்றும் சூரியனின் ஏழு குதிரைகள் போன்ற உதாரணங்கள் மூலம் இது ஒரு பண்பாட்டுக் குறியீடாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும், சந்தங்களின் எண்ணிக்கை ஏழு என்பதும், இது ஒரு கருதுகோளே தவிர நேரடி ஆதாரமில்லை என்பதும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது வேத மற்றும் தமிழ் மரபுகளை ஒப்பிடுகிறது.

13. முடிவுரை

இக்கட்டுரை, சூரியனின் ஏழு குதிரைகள் மற்றும் ஏழு வேத சந்தங்களுக்கு இடையேயான பரவலான தொடர்பை மூல நூல்களின் அடிப்படையில் மறுபரிசீலனை செய்தது. ரிக் வேதம் (1.50.8-9; 1.164) சூரியனின் தேரில் பெயரிடப்படாத ஏழு குதிரைகள்/பெண்குதிரைகள் இருப்பதை மட்டுமே கூறுகிறது என்றும், அக்குதிரைகளை ஏழு சந்தங்களின் பெயரால் அழைக்கும் தெளிவான மரபு, பிற்கால புராண இலக்கியத்தில் - முதன்முதலில் விஷ்ணு புராணம் (2.8.7), பின்னர் பாகவத புராணம் (5.21.15), மேலும் மயூரனின் சூர்யசதக உரை மரபு (Quackenbos, 1917) ஆகியவற்றில் - மட்டுமே தெளிவாகக் காணப்படுகிறது என்றும் இக்கட்டுரை நிறுவியுள்ளது. இவ்வேதம் → பிற்கால விளக்க மரபு என்ற வரலாற்று அடுக்கீட்டை

மையமாகக் கொண்டு, இக்கட்டுரை காயத்ரியை மையப்படுத்தி, சப்த சந்த அமைப்பின் ஒலியியல்/யாப்பியல் கட்டமைப்பையும், இந்திய அறிவு மரபில் எண் ஏழின் பண்பாட்டுச் செயல்பாட்டையும், ஒரு கவனமான தமிழ் யாப்பு ஒப்பீட்டையும் முன்வைத்துள்ளது.

எதிர்கால ஆய்வு மூன்று திசைகளில் தொடரலாம்: முதலாவதாக, சம்ஸ்கிருத மூலப் பாடங்களின் நேரடி பாடவியல் ஒப்பீடு, குறிப்பாக பல்வேறு புராண பாடபேதங்களுக்கிடையேயான வேறுபாடுகளை உள்ளடக்கியது; இரண்டாவதாக, கொணார்க் உள்ளிட்ட சூரிய ஆலயங்களின் சிற்பக் கல்வெட்டுகளின் நேரடி களப்பணி ஆய்வு, சிற்பக் கலை மரபில் இக்குறியீடு எவ்வாறு பரிணமித்தது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும்; மூன்றாவதாக, தமிழ் மற்றும் பிற திராவிட மொழிகளின் யாப்பிலக்கண மரபுகளுடனான ஒரு முறையான, கல்விசார் ஒப்பீட்டு ஆய்வு, இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பன்மொழிச் சூழலில் மொழியொலியைப் புனிதப்படுத்தும் பொதுவான பண்பாட்டு நாட்டங்களை இன்னும் ஆழமாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும்.

இறுதியாக, இக்கட்டுரை வலியுறுத்தும் ஒரு பொதுவான ஆய்வு நெறிமுறையை மீண்டும் சுருக்கமாகக் கூற விரும்புகிறோம்: பாரம்பரிய இந்திய அறிவு மரபுகளை ஆராயும் எந்த ஒரு கல்விசார் முயற்சியும், மூல நூலுக்கும் அதன் மீது பிற்காலத்தில் வளர்ந்த விளக்க அடுக்குகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டைத் தெளிவாகப் பராமரிக்க வேண்டும். இவ்வேறுபாட்டைப் பேணுவது, பாரம்பரியத்தின் மதிப்பைக் குறைப்பதாக அல்ல; மாறாக, ஒவ்வொரு அடுக்கும் அதன் சொந்தக் காலகட்டத்தில் ஏன், எவ்வாறு உருவானது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள உதவும் ஒரு கூடுதல் ஆழத்தை அளிக்கிறது. சூரியன்-குதிரை-சந்த உருவகம் இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்: அது ரிக் வேதத்தின் தொடக்கக்கால எண்ணியல் குறியீட்டிலிருந்து தொடங்கி, நூற்றாண்டுகள் பல கடந்து, புராண மற்றும் காவிய மரபுகளின் வழியாக, இன்று நாம் அறிந்த முழுமையான, பொருள் செறிந்த குறியீடாக மெதுவாக வளர்ந்து வந்துள்ளது.

Copyright and Licence

© 2026 The Author(s). This article is published in TAMILMANAM under the Creative Commons Attribution 4.0 International Licence (CC BY 4.0), which permits use, sharing, adaptation, distribution and reproduction in any medium or format, provided appropriate credit is given to the original author(s) and the source, a link to the licence is provided, and any changes are indicated. Licence: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Publisher's Note

TAMILMANAM remains neutral with regard to jurisdictional claims in published maps and institutional affiliations. The views expressed are those of the authors.

References

- [1.] Arnold, E. V. (1905). Vedic metre in its historical development. Cambridge University Press.
- [2.] Bhaktivedanta Swami Prabhupada, A. C. (1975). Śrīmad-Bhāgavatam: Canto five, “The creative impetus and the departure of the demigods” (Vols. 1–2). Bhaktivedanta Book Trust.
- [3.] Griffith, R. T. H. (Trans.). (1895). The hymns of the Atharva-veda. E. J. Lazarus.
- [4.] Griffith, R. T. H. (Trans.). (1896). The hymns of the Ṛigveda (2nd ed.). E. J. Lazarus.
- [5.] Jamison, S. W., & Brereton, J. P. (Trans.). (2014). The Rigveda: The earliest religious poetry of India. Oxford University Press.
- [6.] Mallory, J. P., & Adams, D. Q. (1997). Encyclopedia of Indo-European culture. Fitzroy Dearborn.
- [7.] Quackenbos, G. P. (Trans.). (1917). The Sanskrit poems of Mayūra: Edited with a translation and notes and an introduction, together with the text and translation of Bāṇa’s Caṇḍīśataka (Columbia University Indo-Iranian Series, Vol. 9). Columbia University Press.
- [8.] Sarup, L. (Ed. & Trans.). (1920). The Nighaṇṭu and the Nirukta: The oldest Indian treatise on etymology, philology, and semantics. Oxford University Press.
- [9.] West, M. L. (2007). Indo-European poetry and myth. Oxford University Press.
- [10.] Wilson, H. H. (Trans.). (1840). The Viṣṇu Purāṇa: A system of Hindu mythology and tradition (Vol. 2). John Murray.
- [11.] Witzel, M. (1997). The development of the Vedic canon and its schools: The social and political milieu. In M. Witzel (Ed.), Inside the texts, beyond the

texts: New approaches to the study of the Vedas (pp. 257–345). Harvard Oriental Series.

[12.] Zvelebil, K. V. (1973). The smile of Murugan: On Tamil literature of South India. Brill.